

איור: גיל גיבלי

ויסטן יו אודן (1907-1973)

משורר ויסטן יו אודן (Wystan Hugh Auden) נולד באנגליה, היגר לארצות הברית והיה פרקי זמן ממושכים באירופה. יצירתו, העוסקת בנושאים פוליטיים, דתיים, פסיכולוגיים ורגשיים ומשתמשת באמצעים שיריים מגוונים, הקנתה לו מעמד תרבותי מרכזי, ורבים רואים אותו כמשורר האנגלי החשוב ביותר במאה העשרים. שיריו, השואבים ממקורות רבים ובהם תרבות פופולרית, אירועי השעה ותאוריות חברתיות, קנו להם קהל קוראים נרחב והשפיעו על דורות של משוררים. אודן עסק גם בעריכה, כתיבת מסות ביקורתיות ומחזות. השיר המובא כאן נכתב בשנת 1939.

בחוק כמו באהבה

מאנגלית: מאיר ויזלטיר*

השמש היא החוק, שח הגגן,
כשהיא זרחת כאן
כל גגן בושא בעול
היום, מקר, כמו גם אתמול.

אין חוק וילת תקמת זקנים,
רוטנים רפות סבים הקלי-אונים;
והנדרים קוטעים אותם בצחוק;
תשוקת הנער היא החוק.

החוק, שח הכמר בלהט מרשים
באוגי פורקי עול קלי-דעת,
הוא מה שקתוב בספרי הקדושים,
הכנסיה היא כל-יודעת.

החוק, שח שופט ממרומי הדוכן,
בקול רם וצלול ותמור,
החוק הוא, כפי שאמרתי תמיד,
וכפי שפלקם מבינים אל נכון,
החוק הוא, אקבע זאת אחת ולתמיד,
החוק הוא החוק.

* פרופסור חבר, הפקולטה למדעי הרוח, החוג לספרות עברית והשוואתית. חתן פרס ישראל לספרות ושירה ליוצרים.

Law Like Love*

W. H. Auden

Law, say the gardeners, is the sun,

Law is the one

All gardeners obey

To-morrow, yesterday, to-day.

Law is the wisdom of the old,

The impotent grandfathers feebly scold;

The grandchildren put out a treble tongue,

Law is the senses of the young.

Law, says the priest with a priestly look,

Expounding to an unpriestly people,

Law is the words in my priestly book,

Law is my pulpit and my steeple.

Law, says the judge as he looks down his nose,

Speaking clearly and most severely,

Law is as I've told you before,

Law is as you know I suppose,

Law is but let me explain it once more,

Law is The Law.

* Reprinted with the permission of the Estate of W. H. Auden

אָבֵל, הוֹגִים כְּבוֹדִים לְרַב
בוֹתְבִים: בְּחוּק אֵין רַע אוֹ טוֹב,
הַחוּק הוּא נַק פְּשִׁיעָה
וְעוֹנְשִׁים עַל-פִּי צֶרְכֵי הַמָּקוֹם וְהַשְּׁעָה,
הַחוּק הוּא הַמִּלְבוּשׁ שֶׁל הַבְּרִיּוֹת
בְּכֹל אֲתָר וּבְכֹל עֵת,
הַחוּק הוּא עֶרֶב-טוֹב וּבִקְר-טוֹב.

וַיֵּשׁ אֲמָרִים, הַחוּק הוּא הַנּוֹדָל;
וַיֵּשׁ אֲמָרִים, הַחוּק הוּא הַמְּדִינָה;
וַיֵּשׁ אֲמָרִים, הַפּוֹר הוּטֵל
וְאֵין כְּבֹר חוּק,
הַחוּק בְּשֵׁל.

וְקוֹל הַמּוֹן זוֹעֵם עוֹלָה
פּוֹרֵץ בְּכַעַס וְגוֹאֵה
אֲנַחְנוּ נַח הַחוּק
וְקוֹל נַק שֶׁל פְּתֵי פוֹעָה, אָגִי.

אִם, וְקִירִי, נִדַּע שְׂקָמוּ לְשֹׁאֵר
גַּם לָנוּ טִיב הַחוּק לֹא-מְחַזֵּר,
וְגַם לְשִׁנְיָנוּ לֹא בְּרוּר
מֵה פֹה מִתָּר וּמֵה אֲסוּר,
וְרַק דְּבַר אֲחֵד מִסְּכָם
בְּשִׁמְחָה אוֹ בְּלִית בְּרָרָה
שֶׁהַחוּק אֵכֵן קָנִים,
בְּלָנוּ בְּאוֹתָהּ סִרְהָ,
וְאִם נִחְשׂוּשׁ לְהִיּוֹת לְצַחוּק

Yet law-abiding scholars write:
Law is neither wrong nor right,
Law is only crimes
Punished by places and by times,
Law is the clothes men wear
Anytime, anywhere,
Law is Good morning and Good night.

Others say, Law is our Fate;
Others say, Law is our State;
Others say, others say
Law is no more,
Law has gone away.
And always the loud angry crowd,
Very angry and very loud,
Law is We,
And always the soft idiot softly Me.

If we, dear, know we know no more
Than they about the Law,
If I no more than you
Know what we should and should not do
Except that all agree
Gladly or miserably
That the Law is
And that all know this
If therefore thinking it absurd

עת נצמיד מלה אחרת לחוק,
צל-פי המנהג הנהוג בידם,
לא אוכל לומר שהחוק קיים,
כי כמו בלם, הרי לא נתבקש
לשאיפה הקללית לנחש
או לתרג מעמדתנו הרעועה
לאי-אכפתיות פרוצה.

גם אם אולי אוכל לכפות
צל שגיגו, חרף היתירות,
בהקנעה לנקוט מדעת
עמדה של הסתגלות נכבשת,
נכריו בקול, בגאונה:
החוק דומה לאהבה.

כמו אהבה, לא ברור מתי צין ומדוע,
כמו אהבה, אין ממנו מנוס ומרגוע,
כמו אהבה, הוא גורם לבכי מר,
כמו אהבה, הוא בקשי נשמר.

To identify Law with some other word,
Unlike so many men
I cannot say Law is again,
No more than they can we suppress
The universal wish to guess
Or slip out of our own position
Into an unconcerned condition.

Although I can at least confine
Your vanity and mine
To stating timidly
A timid similarity,
We shall boast anyway:
Like love I say.

Like love we don't know where or why,
Like love we can't compel or fly,
Like love we often weep,
Like love we seldom keep.

